

13. 2. 2004

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Jak bydlí Kristian Kodet aneb Kodetovy obrazy zdobí švýcarské banky

Malíř Kristian Kodet dvakrát za život emigroval. Po roce 1968 odešel do Švýcarska, ale přestože tam vyhrál například soutěž na fresku pro konferenční sál firmy IBM v Ženevě, po dvou letech se vrátil do Prahy. Podruhé emigroval v roce 1979 do USA, kde žil se svou druhou paní a dcerami až do roku 1990, přičemž si během oné doby dopřáli rok v Rakousku.

✖ Ať už žili v paláci Esterházy am Graben na vídeňských Příkopech, anebo v luxusním bytě na Manhattanu, je zřejmé, že u Kodetů si potrpí na dobrou adresu. Ve světě a nejínak doma. Z Kodetova 2 + 0 je excelentní výhled na věž Staroměstské radnice, Pražský hrad i Týnský chrám a zavedený autor andělů, žen, milenců a očí to má jen kousek do atelieru v nejnoblesnější pražské ulici... Rodina i její hosté se v bytečku cítí málem jako v nebi.

✖ **Opustit byt v tak exponované i romantické lokalitě asi nebylo snadné. Zvlášť když šlo o letitý majetek rodu Kodetů...**

✖ Bydlíme tady osmý rok, takže nejde o byt, ze kterého jsme prchali a nemá ani vazbu k mým předkům. Vyrůstal jsem na Arbesově náměstí, kde měl otec (sochař Jan Kodet — pozn. aut.) byt s výhledem na Prahu. Když jsem se podruhé oženil, bydleli jsme krátce v atelieru u Dienzenhoferových sadů a posléze v Malé Chuchli. Šlo o barokní lázně, dům s mnoha místnostmi, který byl zároveň vstupem do areálu táhnoucího se až na Barrandov. Žili jsme tedy ještě v Praze, ale vlastně už tak trochu mimo ni. A co víc: dům jsme nedlouho před odchodem zrekonstruovali.

✖ **Roky tuhého režimu jste vydržel a pak náhlý útek — proč jste se vůbec z první emigrace vrátil?**

✖ Vrátil jsem se, protože jsem měl silný vztah k tátovi a v té době ještě žil. Ve Švýcarsku jsem udělal spoustu práce a dodnes tam jsou v bankách moje obrazy. Ale sterilita Švýcarů mě ničila. Vyrůstal jsem v rodině, kde jsem se přesvědčil o tom, jaká je tragédie, že skvělý český kumšt není prezentovaný venku. Říkal jsem si: Umřít tady a ani to nezkusit? Jenže Švýcarsko nebyla šťastná volba. Dobrého malíře — Švýcara — nenajdete, tam je mizivé kulturní podhoubí. Otec za mnou jednou přijel, čemuž předcházelo martyrium ohledně výjezdní doložky. Na tři neděle ji konečně dostal, kromě toho jsme se dlouho neviděli, a tak jsem všechno zařídil, aby se cítil dobře. A on druhý den povídá: „Kup mi ještě žiletky a jedu domů...“ Jenže v roce 1974 zemřel. A postupem let jsem tady měl stále více omezené možnosti vystavovat.

Už tehdy však byly vaše práce vyhledávané galeristy a sběrateli...

Moje volná tvorba a všichni ti andělé byli pro cenzory i cititele jiná víra. A podařilo se mi i husarský kousek — navzdory Svazu výtvarných umělců jsem se stal hostem velkoryse pojeté výstavy pořádané Svazem architektů. Odezva na ni byla velká, a o to větší průšvih následoval. Bylo mi doporučeno, ať si dám na pět let pokoj. Moje obrazy se ale skutečně těšily takovému zájmu, že jsem si nemohl neuvědomit, kolik příležitostí mi za tu dobu uteče. Rozhodně jsem neemigroval z existenčních důvodů — tohle byla jen poslední kapka.

Starožitnosti, kterými jste doma obklopen, se zachovaly ještě z vašeho někdejšího bytu?

Před odjezdem jsme byt stačili prodat Karlu Steigerwaldovi, ale bez nábytku. Ten jsme odstěhovali na chalupu do jižních Čech. Měl jsem hodně starožitností -- jednak po otci, ale taky jsem je sbíral. Chalupa a cennosti v ní měly být pojistkou a zájemem pro případ, že by se cestou na dovolenou do Bulharska nezdařil únik přes Jugoslávii a my bychom byli vráceni. Bratr (herec Jiří Kodet -- pozn. aut.) posléze dostal příležitost odkoupit zabavenou chalupu, ale už byla vyrabovaná. Bratr má ovšem svůj dům, a tak když jsem se vrátil, vyrovnali jsme se a dnes mám chalupu v Soběslavi zpátky.

Čím si vás stávající, ne zrovna rozlehlý byt získal: uhrančivým výhledem, starosvětskostí interiérů, nebo exkluzivní adresou?

V Americe musíte mít dobrou adresu, chcete-li uspět. V Čechách se na ni ještě tolik nedá, ale nepochybně už hraje větší roli než před deseti lety. Na naši volbu se ale mnohem zásadněji podepsal fakt, že ihned po návratu jsem si opatřil sídlištní 4 + 1 na Barrandově. Příšerná zkušenost. A tak jsem si vysnil byt na Starém Městě. Stálo mě to dost úsilí a peněz. Ale dispozice výhledu a místa mě přesvědčily, že stojí za to vrhnout se do rekonstrukce.

Chcete naznačit, že fajnové ruce malíře zedničily, malovaly štětkou po stěnách atd.?

To ne, dělal jsem mezitím obrazy a prodával je, aby bylo na pokrytí nemalých výdajů.

Na co v souvislosti s rekonstrukcí bytu do smrti nezapomenete?

Za kuchyňským koutem je opuková zeď. Zrovna tudy vede odpad z kuchyně, a tak se zde řemeslníci sbíječkami opravdu vyřádili. Bylo to nekonečné. Co vyrubali, nosili na půdu. Objednal jsem firmu, která měla odpad přes víkend zlikvidovat. V neděli večer se vrátím z chalupy, ještě v noci jdu omrknout půdu — konečně slušní řemeslníci, říkám si. A tak jsem jim v pondělí tučně zaplatil. Den poté jsme v bytě našli jakýsi plech. Odesl jsem ho na půdu a zjistil jsem, že všechno svinstvo z přední půdy přemístili a všelijak rafinovaně poschovávali na zadní půdu. Po firmě se navíc slehla zem.

Někoho by se možná zmocnila pochybnost, zda to s návratem domů neuspěchal.

Co vy?

Prahu miluji. Takže na práci jejich následovníků jsem pro jistotu dohlížel.

n Vaše paní byla v ten budovatelský čas s dcerou na venkově. Není úsporně řešený kuchyňský kout tak trochu důsledkem mužského „stavebního dozoru“?

Už jsme spolu zařizovali dost bytů a domácností, než abych měla pocit, že se zde odehrávalo něco, s čím bych nesouhlasila (na otázku odpovídá paní Jana Kodetová -- pozn. aut.). Kuchyň jsme víceméně stavěli my dva. Když jsme v roce 1992 řekli, že chceme použít sádrokarton, všichni se nechápavě ptali: „Ale jak se to dělá?“ Tak jsme nakoupili nezbytné spotřebiče a vlastně je obestavěli. Než někomu vysvětlovat, jak to udělat, raději jsme si to udělali sami.

Zdá se, že jste vzácným exemplářem rodiny, v níž byt ani jeho uspořádání není zdrojem nesvárů...

Víme samozřejmě o spoustě věcí, které v tomto bytě nemohou být zcela podle našich představ a potřeb. Například dcera by si ve dvanácti letech zasloužila svůj pokoj. Ale koupil jsem tři neorenesanční domy v Táboře u náměstí. Původně byly v daleko horším stavu než náš pražský byt, dnes už jsou ale téměř hotové. Bude v nich místo jak pro Kodetovo muzeum, tak pro můj atelier i pro dceřin pokoj. I v Táboře však bude nejspíš zdrojem určitých nesvárů jeden rys mé ženy: tak šestkrát do měsíce mění uspořádání nábytku. Jdu pro skleničku a najdu tam prádlo. Pojďte si sednout(!), říkám návštěvě, a vzápětí registruji, že kresla jsou jinde. Chápete?

Celý text článku naleznete [zde](#).

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz